

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.033/2025/5.

A Debreceni Ítéltábla a ... (Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága, cím) kamarai jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím) felperesnek – a Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ... ügyvéd, ...) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen társasági részesedés rosszhiszemű átruházása miatti felelősség megállapítása és 8 142 220 Ft és járulékai megfizetése iránti perében a Miskolci Törvényszék 2024. október 24. napján kelt 21.G.40.250/2023/46. számú ítélete ellen az alperes 47. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon – tanácsülésen – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, mellőzi az állam terhén maradó feljegyzett illeték megállapítását, és az alperes által az államnak fizetendő kereseti és bírósági meghagyás elleni eljárási illeték együttes összegét 732 800 (hétszázharminckettőezer-nyolcszáz) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50 000 (ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 651 380 (hatszázötvenezer háromszáznyolcvan) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a Kft.1 (Cégjegyzékszám, cím., a továbbiakban: adós) felszámolását a 8.Fpk.241/2022/8. számú végzésével rendelte el, a felszámolás kezdő időpontja 2022. szeptember 27. A felperes által bejelentett és a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igény 8 142 220 Ft volt. A Miskolci Törvényszék a felszámolási zárójelentést a 8.Fpk.241/2022. számú végzésével hagyta jóvá, a felperes hitelezői igénye nem nyert kielégítést, a felszámolás eljárás egyszerűsített befejezésére vonatkozó végzést 2023. május 31-én tették közzé. Az adóst ekkor törölték.

Az adós jegyzett tőkéje 3 000 000 Ft volt, a felszámolási zárójelentés szerint a társaság jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó tartozása állt fenn.

Az adós egyszemélyes tulajdonosa és ügyvezetője a 2016. július 27-i megalakulásától az alperes volt, aki az üzletrészt 2020. december 22-én T1-nek – jelenleg Név – értékesítette. Ezt megelőzően az alperes és a vevő néhányszor találkoztak, a vevő az alperest arról tájékoztatta, hogy főtevékenységként üzemcsarnokok takarítását kívánja végezni a cégen belül, és a jövőbeni partnerekkel már tárgyal, néhány alkalmazottat is foglalkoztat majd.

Az üzletrész átruházására vonatkozó adásvételi szerződés szerint az alperes értékesítette a törzstőke 100%-át kitevő 3 000 000 Ft névértékű üzletrészt, amelynek a vételárát 3 000 000 Ft-ban határozták meg. A szerződés 3. pontja szerint a vevő a teljes vételárát a szerződés aláírásával egyidejűleg készpénzben fizette meg az eladónak, aki a pénzüsszeg átvételét az aláírásával elismerte. A szerződés 4. pontja szerint a tulajdonátszállás időpontja a szerződés aláírásának napja, a vevőt a társasággal szemben a nyilvántartásba vételtől függetlenül a bejelentéstől illetik meg a tagsági jogviszonyból eredő jogosultságok és terhelik a kötelezettségek. A 6. pont szerint a vevő kijelentette, hogy az adós társasági szerződését megismerte, az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek tekinti. Az adásvételi szerződést dr. ... ellenjegyezte.

A szerződésben foglaltak ellenére a vevő az üzletrész 3 000 000 Ft-os ellenértékét nem fizette meg az alperesnek, az alperes pedig az adós könyvelési anyagát nem adta át a vevőnek.

A cégbíróság T1 tagsági viszonyát 2020. december 22-i hatállyal, 2022. január 14-én jegyezte be. Az adós bankszámláját az BANK-nél vezette. 2021. január 14-ig a bankszámla felett az alperes, majd az új tulajdonos által 2021. január 12-én nyitott számla felett T1 rendelkezett.

2020. december 30-án a Kft.2 – az alperes által kezelt – számlára 6 578 000 Ft-ot utalt. 2020. december 31-én bankkártyával ATM útján 850 000 Ft-ot, a bankfiókban további 1 990 000 Ft-ot, 2021. január 4-én bankkártyával ATM útján 3 600 000 Ft-ot, majd 2021. január 5-én ATM útján még 50 000 Ft-ot vettek fel, majd 2021. január 14-én a bankszámlát megszüntették.

A T1 által kezelt bankszámlára 2021. április 23-án T2 218 440 Ft-ot utalt át.

Az üzletrész átruházást követően az adós gazdasági tevékenységet nem végzett, a felszámolás kezdő időpontjában az új tulajdonos, mint ügyvezető a felszámoló felhívására nem reagált, vele nem működött együtt.

Az adóhatóság az üzletrész átruházást követően (az alperes tagsági és ügyvezetői időszakát is érintően) az általános forgalmi adó nemre kiterjedő ellenőrzést végzett az adóssal szemben, és 7 241 000 Ft adókülönbötet és 18 827 000 Ft adóbírságot, valamint 960 000 Ft késedelmi pótlékot állapított meg. A határozat szerint az adózó adólevonási jogot eredményező számlákat állított ki a számlabefogadó részére, ugyanakkor a kiállított számlák után az adófizetési kötelezettségének nem tett eleget, amely alapján a szándékos adóelkerülés valószínűsíthető. Az alperes tagsági és ügyvezetői időszakára eső, a 2019. IV. negyedév – 2020. III. negyedév vonatkozásában adókülönbötetként 4 261 000 Ft, 2020. IV. negyedéve vonatkozásában pedig további 2 311 000 Ft adóhiányt állapítottak meg.

Az adós (a 2019. évi mérlegben szereplő likvid vagyonaként számításba vehető 3 000 000 Ft forgóeszközállománnyal szemben az adóhatóság határozatában megállapított, az alperes tagsági és ügyvezetői időszakára eső 4 261 000 Ft adókülönbötetre tekintettel) az üzletrész 2020. december 22-ei átruházásakor fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[2] A felperes a keresetében 8 142 220 Ft megfizetésére kérte kötelezni alperest, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1997. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 63/A. §-a alapján.

Előadása szerint az alperes az adós többségi befolyással rendelkező tagja volt az üzletrész 2020. december 22-i átruházásakor, az adós felszámolási eljárását az üzletrész átruházáshoz képest három éven belül rendelték el, és 8 142 220 Ft (az adós 3 000 000 Ft-os jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű) visszaigazolt hitelezői igénye nem nyert kielégítést.

Az alperesnek – mivel az adós egyszemélyes tulajdonosa és ügyvezetője volt – a ... számú határozatában rögzített adóelkerülő magatartásról szükségszerűen tudnia kellett, hisz ő állította ki a számlákat, amelyekre vonatkozó áfabevallási kötelezettségének nem tett eleget.

Az üzletrész átruházása időpontjában az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel az alperesnek az utolsó közzétett beszámolóban kimutatott vagyont meghaladó mértékű kötelezettséggel kellett számolnia.

Hivatkozott arra, hogy az alperes az üzletrész átruházás során nem jóhiszeműen és nem a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. Az adóhatóság eljárásában T1 előadása szerint az üzletrész ellenértékét nem fizette ki, könyvelési iratokat az alperestől nem kapott, a meghatalmazottja által a 2021. szeptember 27-i e-mailben írt felszólítása ellenére sem, az átruházást követően az adós gazdasági tevékenységet már nem végzett, és bár az alperes a megváltozott adattartalmú bélyegzőt és számlatömböt vásárolt, azokat a vevőnek nem adta át.

[3] Az alperes kérte a kereset elutasítását.

Vitatta, hogy az üzletrész értékesítés időpontjában az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna. Az adóhiányt, adóbírságot és késedelmi pótlékot megállapító határozat az üzletrész átruházását követően keletkezett és emelkedett jogerőre, arról tudomása nem is lehetett. A fizetőképességet az is igazolja, hogy közel 300 000 Ft vállalkozói díj az üzletrész átruházást követően folyt be az adós bankszámlájára, amivel – felhívása ellenére – az új tulajdonos nem számolt el.

Állította, hogy a vevő kiválasztásánál jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével járt el. A vevőt már az átruházást megelőző csaknem másfél évvel ismerte, aki arról tájékoztatta, hogy a tervezett takarítói tevékenységhez már megrendelői is vannak, csak számlaképes társaságra van szüksége. Nem vitatta, hogy az adásvételt követően készítettett bélyegzőt, illetve vásárolt számlatömböt, de kizárólag a segítségnyújtás szándéka vezérelte, mivel a Község-en élő vevő rossz egészségi állapota miatt a lakóhelyéről nehezen mozgott, ezzel is segíteni próbált neki. Állította, hogy a megállapodás szerinti vételárat nem kapta meg, és azt is, hogy azt a néhány okiratot, ami könyvelési anyagként nála volt, átadta a vevőnek. A könyvelési anyagot a perben már nem tudta szakértői vizsgálat tárgyává tenni, mert az időközben elhunyt könyvelője irodájából, és számítógépéről sem sikerült azokat beszereznie.

Az alperes a Cstv. 63/A. §-a szerinti bizonyítási teherrel tisztában volt, és bár hivatkozott rá, hogy az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az átruházáskor, de a könyvelési iratok hiányában ennek a bizonyítását nem indítványozta.

Bizonyítani kívánta, hogy a vevő kiválasztásánál jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével járt el. Ennek érdekében kérte T1 tanúkénti meghallgatását, illetve a 2019. évi beszámolót követő bankszámlaforgalmat igazoló bankszámlakivonatok beszerzését.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 8 142 220 Ft-ot és 507 000 Ft perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessen meg az államnak 73 280 Ft eljárási illetéket. Megállapította, hogy 660 519 Ft feljegyzett illeték az állam terhén marad.

[5] Az elsőfokú bíróság a Cstv. 63/A. §-át jelölte meg a kereset elbírálásánál alkalmazandó jogszabályként.

Rögzítette, hogy az alperes nem vitatta a felperes aktív és az ő passzív perbeli legitimációját. A felperes igazolta, hogy a felszámolásban visszaigazolt hitelezői követelése nem térült meg. Megállapítható, hogy a meg nem térült hitelezői követelés az adós jegyzett tőkéjének az 50%-át meghaladja.

Az alperes a bizonyítási teher ismeretében hivatkozott arra, hogy az üzletrész értékesítésekor az adós fizetőképes volt, azonban ezt a könyvelési anyag hiányában meg sem kísérelte bizonyítani, kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy bizonyítást erre nem indítványoz. Az elsőfokú bíróság a felperessel egyetértett abban, hogy a bizonyítékok alapján sem állapítható meg, hogy az alperes az üzletrész értékesítésekor jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el.

T1 tanú ugyan megerősítette, hogy az alperessel nem az adásvételi szerződés aláírásakor találkozott először, valamint azt is, hogy korábban ismertette alperessel a vállalkozás tervezett tevékenységét, de azt is elismerte, hogy az üzletrész vételárát az alperesnek nem fizette meg, és (a felperes által csatolt adóellenőrzési eljárásban korábban rögzített nyilatkozatával egyezően) állította, hogy a könyvelési adatokat nem kapta meg.

Az üzletrész ellenértékének a ki nem fizetése a jóhiszeműséggel ellentétes. Az alperes nem adta át az üzletrész új tulajdonosának az adós könyvelési dokumentációját, az pedig kifejezetten rosszhiszemű és hitelezői érdekeket sértő, hogy az értékesítést követően az alperes rendelkezése alatt álló bankszámlára érkezett 6 578 000 Ft-ot néhány nap alatt készpénzben felvették, azaz az adósi társaságból kivonták. A hitelezői érdekekkel szintén ellentétes, rosszhiszemű alperesi magatartásként értékelendő, hogy az alperes az általa kibocsátott számlák után fennálló adófizetési kötelezettségének nem tett eleget. Az adóhiányt eredményező alperesi magatartás rosszhiszeműsége akkor is fennáll, ha arra csak az üzletrész átruházást követően derült fény.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította az alperesnek a Cstv. 63/A. §-a szerinti felelősségét, és erre tekintettel a felperes ki nem elégített hitelezői követelésével megegyezően 8 142 220 Ft megfizetésére kötelezte.

A pernyertes felperes perköltségeit az alperes köteles megfizetni a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. és 83. §-a alapján.

A felperes perköltsége az általa felszámított 507 000 Ft jogtanácsosi munkadíj.

Az alperest terheli továbbá a 21.G.40.161/2023. számú perben a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § c) pontja alapján fennálló személyes illetékmentessége folytán feljegyzett 488 533 Ft eljárási illeték, valamint a 21.G.40.161/2023/6. szám alatt – az alperes ellenkérelme hiányában – kibocsátott bírósági meghagyással szemben az alperes által határidőben előterjesztett ellentmondás 244 666 Ft, mindösszesen 732 800 Ft illetékéből az alperesnek engedélyezett személyes költségkedvezmény folytán az illeték 10%-át kitevő 73 280 Ft megfizetése azzal, hogy a további feljegyzett illeték az állam terhén marad.

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte – a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontja szerinti felülvizsgálati jogkör gyakorlásával – az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő. Továbbra is állította, hogy az üzletrész vevőjének a könyvelési anyagokat átadta. Az egyszerűsített felszámolási zárómérlegből és a felszámoló jelentéséből megállapítható, hogy az üzletrész új tulajdonosa a felszámolónak nem tett olyan nyilatkozatot, hogy a dokumentumok nem lennének a birtokában, a felszámolóval nem vette fel a kapcsolatot, nem teljesítette az iratátadási kötelezettségét.

Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte azt, hogy a tényleges vételár nem lett átadva, illetve az adásvételi szerződést követő bankkártya műveleteket úgy, hogy nem járt el jóhiszeműen és a hitelezői érdekeknek megfelelően. Az elsőfokú bíróság mérlegelése sérti a Pp. 279. § (1)

bekezdését. T1 tanúvallomását a szerződés megkötésének szükségességével kapcsolatban nem kellő súllyal vette figyelembe. Az elsőfokú bíróságnak az átruházaskori „tudattartalmát” kellett volna vizsgálnia, így azt, hogy a szerződéskötést megelőző tárgyalások során és a szerződés megkötésekor milyen tényezőkkel volt tisztában. A tanúmeghallgatás egyértelmű volt abban, hogy a vevő beszámolt arról is, hogy kizárólag a cégbejegyzési kérelem benyújtását kell megvárni a megrendelések realizálásához. Az a körülmény, hogy azzal volt tisztában: a vevő a módosítást követően jelentős gazdasági tevékenységet kíván végezni, ebből jelentős bevételre fog szert tenni, eleve kizárja, hogy nem a hitelezők érdekeinek az elsődlegessége alapján járt el. A tanú nyilatkozata szerint a megbízási díj olyan összeget tett volna ki, hogy 8 munkavállaló munkabérét és járulékait fedezte volna, illetve a társaság nyereséget is termelt volna. Mindezek alapján jóhiszeműen és a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el, a kielégítetlen tartozásokért nem felel.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, abból helyes jogkövetkeztetést vonva le, helyes érdemi döntést hozott, az ítélete megfelel a jogszabályoknak.

T1 tanú a 2024. szeptember 26-án tartott tárgyaláson megerősítette, hogy az üzletrész ellenértékét nem fizette meg az alperesnek, az üzletrész átruházása ingyenesen történt, a társaság iratanyagát nem kapta meg az adásvétel során, illetve később sem, annak ellenére, hogy többször kérte szóban és írásban is.

Ezeket a tényeket az elsőfokú bíróság a jóhiszeműséggel ellentétesként értékelte.

Az alperes álláspontja szerint a tanúnak az a nyilatkozata, hogy az üzletrész átruházást megelőzően már egyeztettek az átruházásról, illetve, hogy az eredeti szándéka szerint az átruházást követően szerette volna tovább működtetni a társaságot, bizonyítja azt, hogy jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el.

Álláspontja ezzel szemben az, hogy ezek nem alkalmasak az alperes jóhiszeműségének a bizonyítására, különösen azért sem, mert a társaság iratanyagának át nem adása révén éppen ő hiúsította meg a tényleges tovább működtetésnek még a lehetőségét is.

Egyetértett azzal is, hogy kifejezetten rosszhiszemű alperesi magatartásként értékelendő az, hogy az adásvételt követően, de még az alperes rendelkezése alatt lévő bankszámláról rövid időn belül a rendelkezésre álló 6 578 000 Ft-ot felvették, azzal az alperesi tudattartalommal, hogy az alperes amennyiben a saját maga által kiállított számlákon alapuló adóbevallási kötelezettségét teljesítette volna, jelentős adófizetési kötelezettsége keletkezett volna.

Ezen alperesi rosszhiszemű eljárás megítélése szempontjából teljesen irreleváns, hogy a vevőnek volt-e esetlegesen szándéka a társaság tovább működtetése. A keresetlevélhez mellékelte és hivatkozott ... számú határozat szerint az alperes kifejezetten akként nyilatkozott, hogy a pénzüsszeget a társaság bankszámlájára utaló Kft.2-vel az adós az ő időszaka alatt állt üzleti kapcsolatban. Ezt a Kft.2 képviselője megerősítette, az üzletrészt megszerző T1 ellenben kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a nevezett társaságot nem ismeri, iratanyag hiányában nem is rendelkezik semmilyen információval. Ezen tények okán valószínűsíthető, hogy a pénzeszköz társasági bankszámláról történő felvétele az alpereshez köthető, hiszen más személynek sem információja, sem lehetősége nem volt erre.

[8] A fellebbezés megalapozatlan.

[9] Az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, mivel a felek nem kérték tárgyalás tartását.

[10] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során nem lépte át az elsőfokú ítélet felülbírálatának a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti (a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem megszabta) korlátait, mivel olyan eljárási szabálysértést, vagy a fellebbezésben nem hivatkozott téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna, nem észlelt [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

[11] Az alperes a fellebbezésében nem vitatta, hogy a felperes eleget tett a Cstv. 63/A. §-a szerinti perindítási feltételeknek és bizonyítási kötelezettségének (a felek aktív és passzív perbeli legitimációja, a jegyzett tőke 50%-át meghaladó mértékű tartozás, a többségi befolyással rendelkező volt tagnak a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belüli, fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a részesedését átruházó szerződése, a jogvesztő határidőn belüli keresetindítás).

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen mérlegelte a bizonyítékokat, hiszen az állapítható meg, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével járt el.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélezése alapjául elfogadta. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményének a mérlegelésekor nem követett el eljárási szabálysértést, a megállapított tényállást nem sérti a Pp. 279. §-át.

Az alperes a „felülmérlegelés” érdekében a felszámoló zárójelentésére és a vevő tanúvallomásra hivatkozott.

A felszámoló egyszerűsített felszámolási zárómérlege és jelentése kizárólag azt tartalmazza, hogy az általa küldött felhívást az adós utolsó ügyvezetője (T1) átvette, de vele nem vette fel a kapcsolatot. Ebből arra nem lehet következtetni, hogy az adós iratanyaga a birtokában lett volna, a nyilatkozattétel hiányából nem következik az, hogy „elismerte” volna ezt.

A vevő tanúvallomását nem csak abban a tekintetben kell értékelni, hogy az alperest miről tájékoztatta: az üzletrész adásvételi szerződés megkötését követően milyen tevékenységet, milyen keretek között kívánt végezni, hanem abban is, hogy abban határozott volt, az alperestől az adós iratait nem kapta meg.

A 2020. december 22-én kelt üzletrész adásvételi szerződés semmilyen adatot nem tartalmaz az adós bizonylatainak, iratanyagának az átadás-átvételére vonatkozóan. Erre tekintettel az alperes kötelezettsége lett volna ennek a bizonyítása.

A felperes ... Megyei Adó- és Vámigazgatóságának az adósnál a 2019. 10. 01. – 2021. 06. 30. közötti időszakra vonatkozóan, általános forgalmi adó adónemben lefolytatott adóellenőrzés megállapításai alapján hozott határozata is egyértelműen rögzíti a vevőnek az adásvétellel kapcsolatos azt a nyilatkozatát, hogy „könyvelési iratokat nem kapott”, illetve mellékelte nyilatkozatához a „jogi meghatalmazottjának” 2021. 09. 27-én kelt e-mail üzenetét az alperesnek, melyben szintén a társaság iratanyagának a hiányát említette (határozat 8. oldal 8./ pont).

Az ítéltábla azzal a felperesi érveléssel pedig egyetértett, hogy az adós iratanyagának át nem adása révén az alperes hiúsította meg a tényleges tovább működtetésnek még a lehetőségét is, azaz a jóhiszeműségét nem igazolta. Ebből eredően pedig minden további körülmény vizsgálata szükségtelen.

[12] Az elsőfokú bíróság 21.G.40.250/2023/8/I. számú végzésével az alperesnek a megfizetendő illeték 90%-ára kiterjedő részleges költségfeljegyzési jogot engedélyezett. Költségfeljegyzési jog engedélyezése esetén a fél az illeték előzetes megfizetése alól mentesül, pervesztesége alapján azonban köteles azt megfizetni [Pp. 95. § (2) és (3) bekezdése]. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett akként, hogy az alperes az engedélyezett személyes költségkedvezmény folytán az illeték 10%-át kitevő 73 280 Ft megfizetésére köteles, a további feljegyzett illeték az állam terhén marad.

A Pp. 383. § (6) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

[13] Az ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés harmadik fordulata szerint részben megváltoztatta, az alperes által fizetendő kereseti és bírósági meghagyás elleni eljárási illeték összegét 733 800 Ft-ra felemelte, mellőzte annak a megállapítását, hogy a feljegyzett illeték részben az állam terhén marad, egyebekben pedig – a per főtárgya tekintetében – az ítéletet helybenhagyta.

[14] A másodfokon is pervesztes alperes a saját másodfokú perköltségét (ügyvédi munkadíj) maga viseli, és köteles az alperes másodfokú perköltségének (a jogi képviselője munkadíja) a megfizetésére [Pp. 83. § (1) bekezdése]. Az ítéltábla ennek az összegét – a felszámítottal egyezően – 50 000 Ft-ban állapította meg, mert az arányban állt a pertárgyértékkel és a kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel. Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés v) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos, a feljegyzett illeték 651 380 Ft, ennek az állam részére történő megfizetésére az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint a pervesztes alperest kötelezte a 26/2022. (XII. 6.) IM rendelettel 2023. január 1-jei hatállyal módosított 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelő módon és határidőben.

Debrecen, 2025. március 6.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró